RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 76.442 van 14 oktober 1998
in de zaak A. 80.509/VII-17.141.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. FERMON,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Haachtsesteenweg 276

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op 30 september 1998 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de tenuitvoerlegging van, eensdeels, de beslissing van 23 september 1998 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot bevestiging van de beslissing tot weigering van verblijf van 7 september 1998 en van, anderdeels, de beslissing van de afgevaardigde van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 25 september 1998, die in handschrift werd aangebracht op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gelet op de beschikking van 14 oktober 1998 waarbij aan verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 5 oktober 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 oktober 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. FERMON, die verschijnt voor verzoeker, en van Adjunct-adviseur H. EECKMAN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, is in België binnengekomen op 5 oktober 1997 en heeft zich op 8 oktober 1997 vluchteling verklaard. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker gebruikgemaakt van het U., met behulp van een tolk. Deze asielaanvraag werd onontvankelijk verklaard.

1.2. Verzoeker stelde een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die op 24 april 1998 de beslissing van weigering van verblijf bevestigde. In de beslissing van de Commissaris-generaal bleken er talrijke onzorgvuldigheden geslopen te zijn. Een aanvraag tot heropening werd op 16 juli 1998 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen per brief afgewezen omdat deze stelde daartoe niet de bevoegdheid te hebben.

1.3. In augustus 1998 bereiken verzoeker nieuwe feiten die hem een tweede asielaanvraag doen indienen. Deze wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw onontvankelijk verklaard.

1.4. Hierop stelt verzoeker opnieuw een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.5. Op 25 september 1998 wordt verzoeker een nieuwe bevestigende beslissing door de Commissaris-generaal betekend.

1.6. Dit is de bestreden beslissing.

2. Overwegende dat de Belgische Staat, in zijn nota een exceptie inroept betreffende de ontvankelijkheid van de vordering van verzoeker die als volgt luidt :

> "Ten opzichte van de Minister van Binnenlandse Zaken is de procedure niet ontvankelijk, nu de aangevochten administratieve beslissing uitgaat van de onafhankelijke Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen, wiens beslissing werd genomen, weliswaar na een eerder genomen administratieve beslissing van de hand van de dienst vreemdelingenzaken, doch volledig autonoom.

Het feit dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten is een rechtstreeks gevolg van de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de louter adviserende bevoegdheid van de Commissaris-generaal aangaande een eventuele terugleiding naar het land van herkomst.

Dit advies heeft immers slechts belang indien betrokkene niet vrijwillig gevolg geeft aan de bevestigende beslissing van weigering van verblijf en de Minister bijgevolg tot een gedwongen verwijdering moet overgaan.

Aangezien de bevestigende beslissing van weigering van verblijf de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26bis) vervangt in al haar onderdelen en de bijlage 26bis hierdoor volledig uitdooft (R.v.S. arrest nr. 58.555 van 12.3.96 inzake S.), is het verzoek tot schorsing, in zoverre gericht tegen de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis) evenmin ontvankelijk";

Overwegende dat deze exceptie niet kan worden aangenomen gelet op de hierna volgende overwegingen;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde betreft, verzoeker op goede gronden het volgende betoogt :

"De bestreden beslissing werd aan verzoeker betekend op 25 september (1998).

Dezelfde dag werd hij ten gevolge van de ontruiming van het Transitcentrum 127 bis te Steenokkerzeel vrijgelaten.

Bij die gelegenheid werd hem een nieuwe termijn toegekend tot 30.9.1998 om het grondgebied te verlaten.

Onderhavig verzoekschrift werd binnen deze termijn neergelegd.

Verzoeker heeft de administratieve kortgeding procedure met de meeste spoed in staat gesteld.

Door de bestreden beslissing dient verzoeker het land te verlaten zonder dat zijn asielaanvraag onderworpen is aan een grondig onderzoek.

De hoogdringendheid kan derhalve niet betwist worden";

3.2. Overwegende dat, wat de tweede door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalde voorwaarde betreft, verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doordat, eerste onderdeel :

"Verzoeker legt een artikel neer uit de D. I. K. van 12.8.1998 waarin zijn naam en zijn huisadres vermeld staan en waarin uitgelegd wordt dat de ordediensten die naar hem op zoek waren zijn woning op 11 augustus hebben omsingeld en hebben aangevallen.

Dit element is uiteraard doorslaggevend om de waarachtigheid van de door verzoeker ingeroepen elementen waarop hij zijn asielaanvraag steunt aan te tonen.

Zonder de echtheid van dit document in twijfel te trekken stelt de Commissaris-Generaal : 'Het door betrokkene neergelegde krantenknipsel vermag de appreciatie van zijn asielaanvraag niet om te buigen'.

Met een handbeweging wordt dit uiterst belangrijke elementen weggevaagd zonder dat de bestreden beslissing toelaat te begrijpen waarom. De motivatie is dus niet adequaat";

3.2.1. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op het eerste gezicht de betekenis en de draagwijdte van het neergelegde krantenknipsel niet heeft onderzocht en het evenmin heeft getoetst aan de verklaringen van verzoeker om deze laatsten op hun juistheid en waarachtigheid te evalueren; dat bijgevolg het eerste onderdeel van het tweede middel ernstig is;

3.2.2. Overwegende dat op dit ogenblik niet kan worden uitgemaakt of verzoeker al dan niet tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd voor de Commissaris-generaal, gelet op het feit dat laatstgenoemde de verklaringen niet heeft getoetst aan onder meer het neergelegde krantenknipsel; dat bijgevolg het derde en het vierde onderdeel van het tweede middel eveneens ernstig zijn, onderdelen waarin verzoeker nader ingaat op de inhoud van zijn verklaringen en op hun betekenis en draagwijdte gerelateerd aan onder meer voornoemd krantenknipsel; dat tenslotte in de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal niet duidelijk naar voorkomt waarom de verklaringen van verzoeker vaag, onsamenhangend en tegenstrijdig zijn; dat bijgevolg het tweede middel ernstig is, omdat op het eerste gezicht de beslissing van de Commissaris-generaal in redelijkheid geen steun vindt in de motivering ervan;

3.3. Overwegende dat, wat de derde in artikel 17, §§ 1 en 2, gestelde voorwaarde betreft, verzoeker op goede gronden, onder meer het volgende betoogt :

> "Door de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de verplichting opgelegd het grondgebied te verlaten.
> Verzoeker beschikt niet over de nodige reisdocumenten om zich naar een ander land te begeven.
> In concreto betekent dit derhalve dat verzoeker ofwel clandestien moet reizen naar een derde land ofwel dat hij zich moet richten tot de XXX

ambassade om een reisdocument te bekomen om te kunnen terugkeren.

In het eerste geval bestaat een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel in die zin dat verzoeker zou verplicht zijn om de wetten van omliggende landen te overtreden. In al deze landen is het illegaal betreden van het grondgebied een misdrijf. Verzoeker zou zich dus moeten blootstellen aan een strafrechterlijke sanctie om de bestreden beslissing op deze wijze te kunnen uitvoeren.

De beschouwing dat verzoeker ook clandestien is kunnen vertrekken (en bijgevolg hetzelfde zou kunnen doen voor zijn vertrek uit België) is een abstracte redenering die geen rekening houdt met de totaal verschillende feitelijke omstandigheden die bestaan bij het verlaten van het land van oorsprong waar het leven of de vrijheid van de vluchteling in gevaar zijn enerzijds en bij het verlaten van een land waarvan de bescherming werd ingeroepen maar niet verkregen anderzijds";

4. Overwegende dat is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden van de artikelen 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen wordt bevolen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van, eensdeels, de beslissing van 23 september 1998 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot bevestiging van de beslissing tot weigering van verblijf van 7 september 1998 en van, anderdeels, de beslissing van de afgevaardigde van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 25 september 1998, die in handschrift werd aangebracht op de beslissing van de Commissaris-generaal.

Artikel 2.

De kosten worden in beraad gehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien oktober 1900 achtennegentig, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**